ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΛΙΣ τελείωσε ἡ παράστασις, ὁ Γιῶργος ἀνέβηκε στὸ καμαρίνι τῆς Φλώρας. Τὴν βρῆκε ὅμως ἔξω φρενῶν. Τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ μιὰ κορίστα, ἡ Καίτη, πὼς θὰ πήγαινε μαζύ τους, κι' εἶχε ἀρρωστήσει ξαφνικά. Αὐτὸ ὅμως εὐχαρίστησε τὸ Βρανά. Πῆρε μὲ τὸ καλὸ τὴ Φλώρα, τὴν ἔκαμε νὰ ξεθυμώση καὶ τὴν ἔπεισε νὰ φύγουν οἱ δυό τους.

Ἡ Φλώρα δέχτηκε.

Μπῆκαν σ' ἕνα ταξί, μονάχοι τους, καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Παληὸ Φάληρο.

Ὁ Βρανᾶς ἦταν κατευχαριστημένος. Τὴ νύχτα αὐτή, ἡ ἄπαστη Φλώρα, ἡ σκληρή, ἡ πεισματάρα, ποὺ τοῦ γλυστροῦσε πάντα σὰν τὸ χέλι, θὰ γινότανε δική του. Ἦταν σίγουρος γι' αὐτὸ κι' ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνη ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Τώρα πειὰ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ ἄστρο του.

Πόσες ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες μέσα σὲ λίγον καιρό! Πόσοι θρίαμβοι!...

Ἄπλωσε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ αὐτοκινήτου, πῆρε τὸ χέρι τῆς Φλώρας καὶ τὸ φίλησε.

Αὐτὴ δὲν τὸ τράβηξε, δεν θύμωσε...

Ὁ Γιῶργος ἱκανοποιήθηκε. Ναί, διάβολε, ἔτσι ἦταν. Ἡ στιγμὴ τῆς ἀπόλυτης κατακτήσεως τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ τὸν εἶχε ξετρελλάνει πλησίαζε.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Φλώρα θἄπεφτε στὴν ἀγκαλιά του. Γι' αὐτὸ δὲν χωροῦσε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία...

Πρῶτα ἡ Φλώρα, ὁ μεγάλος του ἔρωτας, τὸ πάθος του τὸ φλογερό, τὸ ἐρωτικό του πεῖσμα ποὺ τὸν ἔκαψε καὶ τὸν ἔκανε νὰ τσιρίζη σὰν ψάρι στὸ τηγάνι, πρῶτα αὐτὴ κι' ὕστερα... ὕστερα ἡ Λίνα, ἡ Λίζα κι' ὅσες ἄλλες, θεατρίνες, κοπέλλες τίμιες, κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου, ἐργάτιδες, μοδιστροῦλες, ποὺ θὰ τοὔπεφταν στὰ χέρια...

Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀμφισβητήση πειὰ πὼς δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ τὸν ἔρωτα, ἕνας μικρὸς Δὸν Ζουάν, πλασμένος γιὰ νὰ κατακτᾶ, σταλμένος στὸν κόσμο γιὰ νὰ πληγώση καρδιές;

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ Βρανᾶς καὶ φούσκωνε ἀπὸ ὑπερηφάνεια κι' ἄναβε ἀπὸ ἀνυπομονησία.

Κρατοῦσε τὸ χέρι τῆς Φλώρας, τὸ χάιδευε, τὸ φιλοῦσε κάθε τόσο καὶ σκεφτόταν, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πίσω, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν περίμενε...

Σώπαινε κι' ὀνειροπολοῦσε...

Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ Φλώρα, πάνω—κάτω. Σώπαινε κι' αὐτὴ καὶ σκεφτότανε: «Μεγάλο του χατῆρι νὰ δεχτῶ τὴν πρόσκλησί του, ἔτσι ὁλομόναχη. Κι' αὐτὴ ἡ σουσουράδα ἡ Καίτη, ν' ἀρρωστήση ξαφνικά!... Ἂν τὸ μάθη ὁ Βάγγος, θἄχουμε σκηνές. Θὰ μὲ δείρη καὶ θἄχη δίκηο. Ἢ ὄχι, δὲν θἄχη καθόλου δίκηο. Γιατί, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν κάνω καὶ κανένα κακούργημα, διάολε! Δὲν τὸν ἀπατῶ. Μοῦ πρότεινε αὐτὸς ὁ μπούφος ἕνα γεῦμα. Γιατὶ νὰ τὸ χάσω; Αὐτὰ εἶνε ἐξ ἄλλου τὰ τυχερὰ μιᾶς «καλλιτέχνιδος». Θὰ πᾶμε στὸ Φάληρο, θὰ φᾶμε, θὰ πιοῦμε —καὶ μ' ἀρέσει τόσο ἡ σαμπάνια— θὰ ἀλεγράρω λιγάκι κι' ὕστερα, τὸ κορόϊδο αὐτὸ ποὺ κάθεται πλάϊ μου καὶ ποὺ πιπιλάει τὸ χέρι μου σὰν νάνα ξερολούκουτο, θὰ μὲ πάη ὥς τὸ σπίτι. Αὐτὸ εἶν' ὅλο! Ποῦ τὴ βρίσκεις λοιπὸν τὴν ἀπιστία, Βάγγο μου;... Βέβαια, ὁ φίλος θἄχη ἀπαιτήσεις. Νομίζει κιόλας πὼς δὲν ἔχει παρὰ νὰ μ' ἀγκαλιάση γιὰ νὰ σβύσω μέσα στὰ χέρια του ἀτ' ἀγάπη... Μὰ δὲν θὰ τοῦ φέξη, ἔγνοια του... Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἔχω κι' ἄδικο νὰ τοῦ φέρνουμαι ἔτσι. Οὔτε τὸν ἀγαπῶ, οὔτε τοῦ ὑποσχέθηκα ποτὲ τίποτα. Αὐτὸς μοῦγινε κολητσίδα...»

Μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία τὶς ἴδιες αὐτὲς στιγμές, ὁ Βρανᾶς σκεφτότανε: «Θ' ἀνοίξω πολλὲς σαμπάνιες. Κι' ἐκεῖ, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἡ Φλώρα, μεθυσμένη πειὰ ἀπὸ τὸ ποτί καὶ τὸν ἔρωτα, θὰ γίνη δική μου... Δική μου!... Τί εὐτυχία, Θεέ μου!...».

—«Ἂν κάνει καὶ μοῦ παραμπεῖ στὴ μύτη, αὐτὸς ὁ βλάκας, σκεφτόταν μὲ τὴ σειρά της κι' ἡ Φλώρα, θὰ τὸν ἀφήσω στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ καὶ θὰ γυρίσω μονάχη μου στὴν Ἀθήνα. Ἂν ἦταν κανένας ἄλλος, δὲν ξέρω, ἴσως νὰ παρασυρόμουν, μ' ὅλη τὴν ἀγάπη μου στὸ Βάγγο. Γυναῖκα εἶμαι ἐξ ἄλλου, ἀδύνατο πλάσμα... Μὰ αὐτὸν τὸν κρύο τὸν συχαίνουμαι... Καλὰ θὰ κάνη λοιπὸν νὰ κάτση φρόνιμα. ἀλλοιῶς θὰ τοῦ σπάσω καμμιὰ μποτίλια στὸ κεφάλι!...».

—«Εἶνε δική μου, δική μου, τὴν κέρδισα, τὴν ὑπόταξα!... συλλογιζόταν ὁ Βρανᾶς. Ἡ νύχτα αὐτὴ θὰ μοῦ μείνη ἀλησμόνητη...».

Φτάσανε τέλος σ' ἕνα κέντρο τοῦ Παληοῦ Φαλήρου κι' ἀνέβηκαν ἐπάνω. Οἱ πελάτες ἦσαν λιγοστοί... Ἡ τζάζ ἔπαιζε διάφορα κομμάτια....

Ὁ Γιῶργος ζήτησε ἰδιαίτερο δωμάτιο γιὰ νὰ σουπάρουν. Ἡ χαρά του ἔλαμπε στὰ μάτια του.

Ἡ Φλώρα δὲν φαινότανε καὶ τόσο εὔθυμη. Ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη πὼς τὸ σουπὲ αὐτὸ θἄχε πολὺ ἄσχημο τέλος...

Ὁ Βρανᾶς ζήτησε τὸν κατάλογο καὶ διέταξε ὀρεκτικά, φαγητά, γλυκὰ καὶ φροῦτα γιὰ τέσσερες.

— Προτιμᾶς σαμπάνια, δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγάπη μου;

Ὡς τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Γιῶργος δὲν εἶχε δείξει ὕποπτες διαθέσεις. Φαινόταν ἥσυχος καὶ περιποιητικός. Μ' ἀκριβῶς ἡ ἠρεμία του αὐτὴ ὑποψίαζε τὴ Φλώρα. Καταλάβαινε πὼς ὁ σύντροφός της κάτι τῆς ἐμαγείρευε...

Φάγανε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, μὲ πολλὴ ὄρεξι, καὶ φτάσανε στὰ φροῦτα, πίνοντας σαμπάνια.

Ὁ Βρανᾶς γέμιζε διαρκῶς τὸ ποτῆρι τῆς Φλώρας κι' εἶχε τὸ σκοτὸ του ποὺ πόκανε αὐτό.

Ἔλπιζε νὰ τὴν μεθύση... Καὶ τότε θὰ ἱκανοποιότανε πειὰ ὁ μεγάλος του πόθος...

Μὰ ἡ Φλώρα δὲν ἦταν ἀτ' τὶς γυναῖκες ποὺ ζαλίζουνται εὔκολα, ὅταν πίνουν. Εἶχε κάμει τόσα γλέντια στὴ ζωή της κι' εἶχε κατεβάσει τόνους λογῆς—λογῆς ποτά...

Αὐτὸ πικάριζε τὸ Βρανά... Καὶ διάταζε διαρκῶς νέες μπουκάλες σαμπάνιας... Καὶ πίνανε, πίνανε...

Μὴ βλέποντας στὸ κρεββάτι της τὴ Λίζα, ἡ Λίνα ἀνησύχησε...

Πλησίαζε πειὰ ἡ αὐγή...

Ὁ Γιῶργος ἦταν γιὰ καλὰ στὸ κέφι. Μὰ κι' ἡ Φλώρα εἶχε ζαλιστεῖ. Εἶχε παραπιεῖ καὶ τὴν εἶχε πάθει. Δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια της... Μπέρδευε τὰ λόγια της καὶ γελοῦσε —γελοῦσε, χωρὶς λόγο...

Ὁ Βρανᾶς νόμισε πὼς ἔφτασε ἡ ποθητὴ στιγμὴ καὶ θέλησε νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴν φιλήση

Δὲν πρόφταση ὅμως νὰ τὸ κάμη. Ἡ Φλώρα τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα, μισοσηκώθηκε καὶ φώναξε:

— Νὰ φύγουμε, ἔφεξε...

Δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα. Ὁ Βρανᾶς προσπάθησε νὰ τὴν κρατήση. Μὰ αὐτὴ ἦταν ἀνένδοτη.

— Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι, πρὶν ξημερώσει.

Ὁ Βρανᾶς δαμονίστηκε. Ἔτσι λοιπὸν θἄχανε τὴν εὐκαιρία; Ἂν ἦταν ξεμέθυστος, θὰ ὑποχωροῦσε ἴσως. Μὰ τώρα, ζαλισμένος ἀτ' τὸ ποτί, ἀποφάσισε νὰ φτάση στὰ ἄκρα....

Ἀρπάζει τὴ Φλώρα ἀτ' τὴ μέση καὶ τὴν κάθησε πάλι κάτω.

— Κάτσε, ἐπὶ τέλους, νὰ πιοῦμε ἕναν καφέ... Δὲν εἶνε τρόπος αὐτός...

Μὰ ἡ Φλώρα ἦταν ἀμετάπειστη. Ἤθελε, σώνει καὶ καλά, νὰ φύγη.

— Περνᾶμε καὶ πίνουμε καφὲ σπίτι σου, εἶπε στὸ Γιῶργο.

Ἡ πρότασίς της αὐτὴ εὐχαρίστησε τὸ Βρανᾶ. Πολὺ καλά, ἂς γινότανε ἔτσι. Καλύτερα νὰ πήγαιναν σπίτι του. Ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸν γελοῦσε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Φλωρα...

Πλήρωσε ὁστόσο τὸ λογαριασμό, κατέβηκαν τρεκλίζοντας κ' οἱ δυό τους καὶ μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο...

Ὁ κρύος πρωϊνὸς ἀγέρας καὶ τὰ τραντάγματα τοῦ αὐτοκινήτου τοὺς ζάλισαν περισσότερο.

Ἡ Φλώρα νόμιζε πὼς ὅλα γυρίζανε γύρω της. Εἶχε πεῖ στὸ Γιῶργο νὰ περάσουν ἀτ' τὸ σπίτι του νὰ πιοῦν καφέ, γιὰ νὰ βρῆ πρόφασι καὶ νὰ φύγουν. Τώρα ὅμως ἔβλεπε καλὰ πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Δὲν μποροῦσε νὰ γυρίση σπίτι της σὲ τέτοιο χάλι. Ἔπρεπε νὰ σταθοῦν κάπου —στὸ σπίτι του ἔστω— νὰ πιῆ ἕναν καφέ, νὰ πλυθῆ μὲ κρύο νερό, νὰ συνέρθη...

Ὁ Γιῶργος ποὺ δὲν ἦταν σίγουρος γιὰ τὶς διαθέσεις της, πῆγε νὰ πετάξη ἀτ' τὴ χαρά του, ὅταν εἶδε πὼς ἡ ἴδια ἡ Φλώρα ἀνυπομονοῦσε νὰ φτάσουν σπίτι του... Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα θὰ τελειώνανε πειά, σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους του...

Φτάσανε στὸ σπίτι τοῦ Βρανᾶ κι' ἀνέβηκαν ἐπάνω, βαστάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μόλις μπῆκαν μέσα, ἡ Φλώρα ρίχτηκε καταζαλισμένη σ' ἕνα ντιβάνι.

— Οὔφ, σκάζω!... φώναξε. Δῶσε μου λίγο νερό, βοήθησέ με νὰ ξεκουμπωθῶ λίγο....

Ὁ Γιῶργος ἔτρεξε, τῆς ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερὸ κι' ἔπειτα τὴ βοήθησε νὰ ξεκουμπωθῆ.

Τὸ ἄρωμα τῆς σαρκός της τὸν μέθυσε, τὸν κτύπησε κατακέφαλα... Δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ πλέον....

Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του....

(Ἀκολουθεῖ)